

Dette er en smagsprøve fra *Roswell*, der kan købes som [print-bog](#), som [e-bog](#) og lånes på [e-reolen](#).

En alien med fårehjerne

”Datoen er den 5. maj 1995. Lyset i teatersalen i Museum of London bliver dæmpet klokken 13.11, og forestillingen kan begynde. Rundt om kan man se mere end 100 spændte ansigter. Det er mediefolk og kendinge inden for ufoverdenen ... Få øjeblikke efter bliver lyset helt slukket, og på skærmen starter filmen. Først kommer en tekst, der siger: ’Filmen, De om et øjeblik skal se, stammer fra originale 16 mm film på tre minutters spoler. Filmen blev købt af den person, der filmede den. Merlin Communications forbeholder sig alle rettigheder.’

Herefter så man et bord med et menneskelignende væsen uden det mindste tegn på hårvækst. Væsenet var kraftigt og relativt højt, og hovedet var omkring 50 % større end hovedet på et menneske. Munden var delvis åben, men der var ingen tænder at se. Næsen var lidt mindre end menneskers. Benene så ud til at være høje og smalle, og der var et dybt sår på det ene ben. Selv om såret måtte nå ned til knoglen, var der ingen knogle at se.

Under de første tre minutter gik kameramanden rundt og filmede væsenet fra alle sider. En slags oversigtsfilm. Herefter kom der flimder i billedet, og den første spole film på tre minutter var åbenbart forbi. I baggrunden kunne man se et ur, der viste 10.10 ...”

Sådan fortæller Per Andersen, daværende formand for Skandinavisk UFO Information (SUFOI), i tidsskriftet *UFO-Nyt* nr. 3, 1995, om den obduktionsfilm, som han som den første dansker så i London. Filmen var lige fra begyndelsen omgærdet af et hysterisk hemmelighedskræmmeri, hvilket naturligvis ikke mindskede mystikken dengang. I dag kan man se klip fra filmen på nettet ved at søge på ”alien autopsy video”.

Dette er en smagsprøve fra *Roswell*, der kan købes som [print-bog](#), som [e-bog](#) og lånes på [e-reolen](#).

Filmens bagmand var Ray Santilli, som bl.a. havde været agent for flere kunstnere og haft et pladeselskab. I begyndelsen af 1993 søgte han efter Elvis-film i USA hos en kameramand, der afslørede, at han også var i besiddelse af film, der viste "obduktionen af en fremmed". Det viste sig, ifølge Santilli, at dreje sig om 22 filmruller med flere forskellige optagelser: En undersøgelse af et væsen i et telt, to forskellige obduktioner, optagelser af nedstyrtningsstedet, optagelser af "kontrolpaneler" og "I-bjælker" med symboler og optagelser af præsident Truman.

Kameramanden havde i 1947 arbejdet for militæret og var blevet kaldt til obduktionen ved nedstyrtningsstedet. Han havde sendt filmene til militæret, men de 22 ruller var der "problemer med", så han havde beholdt dem for at få dem efterbehandlet. På trods af flere henvendelser til militæret vendte man aldrig tilbage for at få filmrullerne med det sensationelle indhold.

Santilli besøgte kameramanden og gennemså filmoptagelserne. Santilli fortalte i 1995 offentligheden, at han straks kontaktede Kodak, som kunne meddele, at kodningen på kanten af filmen svarede til, at filmoptagelsen stammede fra 1927, 1947 eller 1967.

Efter forliste forhandlinger med mulige købere af filmene lykkedes det i begyndelsen af 1995 for Santilli at skaffe 100.000 dollar, så han kunne købe filmen af kameramanden. I maj 1995 blev noget af filmen således vist i Museum of London for medierne med det formål at få solgt rettighederne og dermed tjene penge på filmen. En række tv-selskaber købte rettigheder, og den 28. august 1995 blev filmen officielt vist i adskillige dokumentarprogrammer over hele verden. Samme dag gik startskuddet til salget af en video med hele obduktionsfilmen, og så begyndte pengene at rulle ind til Santilli.

Så snart videofilmen var kommet til Danmark, fik Per Andersen en dansk overlæge i patologi, Karen Østergaard, til at undersøge filmen med den påståede obduktion. Østergaard konkluderede, at der var tale om en dukke og ikke en rigtig obduktion. Denne konklusion var hun ikke ene om. Der var mange grunde til at være skeptisk:

- Kameramandens bevægelser er unaturligt overdrevne og urolige. Han bevæger kameraet så meget, at det er svært at se detaljer på væsnet.
- "Obduktionen" varer kun 1½-2 timer, hvilket må siges at være noget usædvanligt, hvis der virkelig skulle være tale om et fremmed væsen.
- Undersøgelsen virker sjusket, ligesom mange ting ikke undersøges.
- Ligets lemmer bevæges kun meget lidt, og det vendes ikke rundt.
- Huden på liget er ikke elastisk. Huden trækker sig ikke sammen, når der lægges et snit.
- Kun to af væggene i rummet ses under hele filmen.
- Optagelserne foregår efter en drejebog, fx fortsætter lægens bevægelser efter skift af film, selv om skiftet har taget nogen tid.

Selve historien om filmen var temmelig langt ude, og med tiden blev sagen mere og mere speget, fordi Santilli hele tiden ændrede detaljer i historien, nægtede at offentliggøre alle filmruller og ikke fremlagde dokumentation for, at den anvendte film faktisk var fra 1947. Alt pegede på svindel.

Den 4. april 2006, to dage før en filmkomedie om obduktionen lavet af et par kendte britiske komikere skulle have premiere i Storbritannien, indrømmede Ray Santilli og vennen Gary Shoefield i dokumentarudsendelsen *Eamonn Investigates: Alien Autopsy* på tv-stationen British Sky Broadcasting, at deres obduktionsfilm kun var delvis ægte – faktisk kun nogle få filmbilleder – mens resten var en rekonstruktion af indholdet på de 22 originale filmruller, som Santilli havde set i 1992, men som efterfølgende var blevet ødelagt af varme og fugtighed. De fortalte, at kun nogle få filmstumper var uskadede på det tidspunkt, hvor de havde fået rejst de fornødne penge til at købe alle rullerne.

Dette er en smagsprøve fra *Roswell*, der kan købes som [print-bog](#), som [e-bog](#) og lånes på [e-reolen](#).

Ifølge Santilli var rekonstruktionen optaget i stuen i en tom lejlighed i Rochester Square, Camden Town i London, med dukker fabrikeret til formålet. John Humphreys, kunstner og skulptør, var blevet hyret til at fremstille to dukker, som skulle indeholde indvolde fra får og kyllinger samt knogler fra slagterbutikken S.C. Crosby Wholesale Butchers i Smithfield-kødmarkedet i London. Dukkerne var lavet af latex og på grundlag af en gipsafstøbning af Humphreys 10-årige søn. Efter optagelserne blev de to dukker og deres kødfulde indhold skåret i småstykker og smidt i skraldespande forskellige steder i London.

Hullet i højre ben på Santillis "rumvæsen" fra Roswell opstod ved, at det skum, som fyldte dukken ud, havde dannet en luftboble, som bristede og efterlod et stort, tomt hul i benet. Med lidt sminke og ved at brænde latexen omkring hullet, blev der skabt en realistisk skade forårsaget af en hård landing.

På obduktionsfilmen ser man hjernen blive taget ud af rumvæsnet. Hjernen bestod i virkeligheden af tre fårehjerner, en svinejerne og en masse gele.

På den video, hvor obduktionsscenerne indgår, ses også en person, der angiveligt skulle være den kameramand, som optog filmrullerne i 1947. Humphreys og Santilli indrømmede i tv-dokumentaren fra 2006, at manden i virkeligheden var en hjemløs fyr, de havde fundet på gaden i Los Angeles. De havde med 500 dollar overtalt ham til at spille filmmand og filmet ham på et motel, mens han læste en udtalelse op fra et stykke papir, de havde givet ham.

Englænderen Philip Mantle har i årevis fulgt sagens udvikling for at finde frem til sandheden. I juni 2007 blev han kontaktet af Spyros Melaris, som er tryllekunstner og ejer et firma, der producerer tv-programmer. Ifølge Mantles oplysninger er ideen til obduktionsfilmen oprindeligt kommet fra Melaris og Humphreys, og Santilli er så senere kommet ind i billedet, fordi han kunne skaffe penge til at finansiere optagelserne, ligesom han havde kontakterne til mulige aftagere. Santilli er også den, som har scoret kassen, ifølge Melaris.

Melaris var ansvarlig for optagelserne og skaffede kamera og rekvisitter. Humphreys fremstillede dukken og spillede kirurg på filmen. Melaris' ven Greg Simmons og Gareth Watson, en ven til Santilli og Shoefield, var også med på filmen og bar kitler og masker.

Melaris kan bekræfte Santillis oplysninger om, hvordan filmen er optaget, men fastholder, at der ikke findes nogen ægte filmruller fra 1947. Det hele er og bliver et fupnummer!

Der blev i øvrigt lagt ledetråde ind i optagelserne. Fx er der på filmen scener, hvor man ser de "bjælker" med mystiske skrifttegn, som Roswell-myten beretter om. Vragresterne og inskriptionerne var fremstillet af Melaris, Humphreys og Melaris' bror Peter. Tegnene var inspireret af det græske alfabet og egyptiske hieroglyffer. På en af de store bjælker formede tegnene ordene "Freedom" og "Video".

